

Klokken var omkring syv om morgenen den 9. april 1940. Kontorsjef og administrativ leder for Norges Banks avdeling i Lillehammer, Andreas Lund, ble vekket av telefonen. Mannen i den andre enden av tråden var sjefdirektør Nicolai Rygg i Norges Bank, og Lund forsto straks at noe ekstra var på ferde. Likevel ble han ikke så lite sjokkert da sjefdirektøren fortalte at landet var i krig. Så meddelte Rygg at det var besluttet å flytte gullbeholdningen til Lillehammer og spurte om det nye kjellerhvelvet var klart. – Ja, hvelvet er i orden, og sikkerhetslåsen også. Bare alarmsystemet er ennå ikke ferdig, svarte Lund. – Det spiller mindre rolle. Vi må i alle tilfeller ha vakt rundt banken, men ingen militæravdeling, det vil vekke oppsikt. Gullet kommer med lastebiler. To funksjonærer fra banken følger med hver bil, opplyste Rygg og la på røret.

I den situasjon som nå var oppstått var sjefdirektøren sikkert tross alt glad for de sikringstiltak som var gjort med tanke på et krigsutbrudd. Så tidlig som i 1935 var han med og forberedte tiltakene. Et hvelv ble bygget inne i et festningsanlegg, hvelvet ved hovedsetet i Oslo ble bygget om og hvelvet i Lillehammer modernisert. Dessuten var det ordnet med evakueringssteder for verdiene ved de enkelte avdelinger. Fra 1938 begynte Rygg og hans stab å pakke gullbeholdningen etter internasjonalt mønster, slik at den var klar for transport.

Det var bestemt at gull til en bokført verdi av 120 millioner kroner skulle være i Norges Banks forvaring. Resten ble i de siste år før krigen sendt over Atlanterhavet for oppbevaring, og det var også tatt initiativ for å få den innenlandske del av gullet anbragt der. Dessverre ble

Norges Banks bygning og Stortorvet før krigen.

Stortingsbehandlingen av saken ikke fullført før krigen var et faktum.

Dramatikk

Da tyskerne overfalt Norge, var det av svært stor betydning at Norges Bank ble opprettholdt og at tyskerne ble hindret i å få full nytte av den. Engstelsen var stor i morgentimene for at okkupantene skulle rekke å besette banken før gullet var fjernet, og finansminister Oscar Torp var en av tre statsråder som ble igjen i hovedstaden da kongefamilien, regjeringen og Stortinget forlot den med ekstratoget til Hamar kl. 07.30. Tilløp til dramatikk var det. Da den første avdeling med tyske soldater tok til å marsjere innover Drammensveien, var bare halvparten av gullbeholdningen bragt ut av byen. Sjefdirektøren gjorde mannskapene, som arbeidet så svetten rant, oppmerksom på situasjonen. Ingen sparte seg, og operasjonen gikk bra. 26 lastebiler ble rekvirert til oppdraget, og enkelte av dem ble lastet med opptil et halvt tonn mer enn de var registrert for. De fleste sjåfører kjørte til Lillehammer uten stans, mens andre parkerte i ly av skog og bergknauser når flyaktiviteten ble for intens. Noen ga seg tid til å drikke en kopp kaffe til nistepakken i kafeer ved veien.

I Norges Bank ved Stortorvet i Lillehammer hadde arbeidsdagen begynt som vanlig, men kontorsjefen begynte snart å forberede mottagelsen av gullbeholdningen, og utpå formiddagen kom den første bilen, med en forfrossen ungdom bak på lasset og en annen foran hos sjåføren. De to funksjonærene var begeistret over hvor rommelig og solid det moderniserte hvelvet var. Lund ble forskrekket da funksjonærene fra Oslo fortalte at det ville komme over 20 biler. Kontorsjefen syntes at sjefdirektøren bare hadde nevnt et par biler i telefonen.

Gullbeholdningen som ble evakuert til Lillehammer besto av 818 kasser på 40 kilo, 685 kasser på 25 kilo og 39 kagger på 80 kilo. Gullet utgjorde 48,8 tonn til en samlet verdi av 55.215.566 dollar, som svarte til 121.000.000 gamle, norske gullkroner. I juli 1940 ble beholdningen oppskrevet til 240.000.000 kroner. Gullkassene var gjort av solid trevirke, forsynt med jernbånd og merket N.B. Det var ingen liten jobb å få bragt bilenes dyrebare last ned i hvelvet ved Stortorvet. Etter en tid ble det tilkalt kommunal hjelp, som ble til stor nytte.

Falsk alarm

I kveldingen samlet bankfunksjonærer, sjåfører og sjauere seg omkring radioen for å høre major Vidkun Quislings kunngjøring til det norske folk. Den skapte en dyster stemning i banken. Harald *Claes*, en lastebileier fra Oslo som var jøde, utbrøt: Nå er jeg en ferdig mann! Da den siste av lastebilene ble losset var kveldsmørket kommet. Kontorsjef Lund kontaktet formannen i Lillehammer skytterlag, som lovet å plukke ut noen solide karer til å holde vakt. Sent på kvelden kom også sjefdirektør Rygg selv til Lillehammer, etter å ha vært i konferanse med en tilfreds finansminister på Hamar. Neste morgen dro han til Elverum, og hadde med seg en foreløpig seddelbeholdning til regjeringen. Rygg var i Lillehammer både 10. og 11. april, sammen med en inspektør. Under deres siste besøk fikk kontorsjef Lund beskjed om at fienden kunne ventes til byen om få minutter. Rygg ba Lund vise tyskerne det gamle ekspedisjonshvelvet og skyndte seg ut av banken sammen med inspektøren.

Det viste seg å være falsk alarm, men Rygg fant det tryggest å sende bort alle beskrivelser av panserdøren i kjellerhvelvet, og la bestyrerne Jul *Pettersen* og *Skurdal* få siffernøkklene, slik at ikke tyskerne ved en plutselig ankomst kunne presse noen av funksjonærene til å åpne. Lund noterte seg imidlertid første og siste tall, og mente at han skulle huske de mellomliggende. De følgende dager ble hektiske for Lund og hans medarbeidere. Militære og sivile skulle ha penger og arbeidet ble stadig avbrutt av flyalarmer. En av de som ble reddet ut av en øyeblikkelig pengeknipe var redaktør Martin *Tranmæl*. En kveld ringte en marineløytnant på vegne av admiral Henry *Diesen*, som mente gullet måtte flyt-

Andreas Lund (til venstre) og Jul Pettersen hadde nøkkelroller i Gulltransporten.

tes øyeblikkelig. Lund svarte at en slik flytting ikke kunne skje uten ordre fra sjefdirektøren. Det sa bestyrerne Pettersen og Sanne seg enig i. Etersom tyske fallskjermtropper var sluppet over Dovre 14. april, var henvendelsen om å flytte gullet svært aktuell, men det ble ikke gjort. Den 18. april ble de tyske avdelingene uskadeliggjort. Dagen før hadde finansministeren på Otta gitt ingeniør, sekretær i Arbeiderpartiets stortingsgruppe, ingeniør *Fredrik Haslund* ansvaret for den videre transport av gullet. Han fikk ubegrensede fullmakter til å rekvirere alt han trengte, og dro til Lillehammer i en av Kongens biler og med Paul *Rusten* som sjåfør. Haslund oppsøkte fylkesmann *Ihlen*, viste ham skriftlige fullmakter fra kommanderende general *Ruge* og finansminister *Torp* og ba om å få kontakt med kontorsjefen i Norges Bank. Haslund møtte Lund samt bestyrerne *Skurdal* og *Pettersen* i banken. Fullmakten fra finansministeren, som han presenterte for dem, hadde denne ordlyd: «Sekretær *Fredrik Haslund*, som handler i spesielt oppdrag etter høyeste ordre, gis herved fullmakt til på finansministerens vegne å ordne med videretransporten av de på Regjeringens og Norges Banks vegne deponerte og fra Oslo ankomne kasser med verdigjenstander». Neste formiddagen ble det bestemt at transporten skulle skje den påfølgende natt, natten til 19. april, og at Lund og Pettersen skulle være med. Lund vegrer seg og minnet om at kassereren var syk samtidig som en snarlig evakuering av avdelingen til et annet sted var sannsynlig. Haslund var imidlertid urokkelig og myndig, som forøvrig under hele gulltransporten. Om ettermiddagen ble det holdt et møte på Wiese hvor finansministeren,

oberst *Fougner*, Haslund og Lund deltok og hvor man diskuterte kontroll- og sikringstiltak. Bestyrer Pettersen og direktør *Nørve* fra Gjøvikavdelingen skulle kontrollere innlastingen på jernbanestasjonen. Om kvelden fikk finansministeren og stortingspresident *Ole Colbjørnsen* på vegne av regjeringen utbetalt 550.000 kroner til bruk under den videre flukt. Det ble dessuten bestemt at en kiste med 9,8 millioner kroner i sedler, som var overført fra Gjøvik, skulle bli med gulltransporten nordover.

Vaktstyrke

Transporten ble planlagt meget nøye og omgitt av den største hemmelighet. Til beskyttelse ble Haslund lovet tretti soldater under ledelse av major *Bjørn Sunde*. De ble plukket ut på Jørstadmoen, og de fleste av dem var gudbrandsdøler.

Overføringen av gullkassene skulle begynne kl. 01.00. Spenningen var stor. Hele sentrum var sperret av væpnet politi. Haslund ga ordre om å åpne hvelvet og Lund begynte å arbeide med låsen. Den ville ikke la seg åpne! Lund forsøkte flere ganger og Haslund bemerket: – Har hukommelsen sviktet? – Jeg kan da ikke skjønne det, svarte Lund, som en gang tidligere hadde åpnet låsen etter hukommelsen, og som var den eneste ved avdelingen som kunne klare det. Lund ble varm og kastet jakken. Han prøvde å bytte om tallene innbyrdes, men alt var like forgieves. Svetten begynte å perle fram på Lunds panne, og Haslund sa utålmodig: – Vi kan ikke bli stående her. Får vi ikke opp låsen på vanlig måte, må vi hente dynamitt og sprengte døren! – Det blir ingen enkel sak. Jeg vil ikke gi meg ennå, sa Lund. – De har snart holdt på en halv time, kom det fra Haslund. – Det må være nerve som klikker, sa Lund. Endelig gled døren opp, til alles grenseløse lettelse!

I en lang rekke utenfor sto lastebilene og ventet med lossemannskaper som var hentet fra *Fåberg* og ikke ante hva oppdraget gikk ut på. Men snart skjønte de det og arbeidet som i feber, mens svetten silte. Lass på lass ble kjørt ned til toget, som sto med dampen oppe og besto av sju godsvogner og to passasjervogner. En kunne se det blinke i bajonettene til soldatene som sto vakt. En av dem var *Nordahl Grieg*, en annen *Erik Mæhlum* fra *Brøttum*. – Jeg møtte dikte-

ren noen dager før, hos *Rudolf Roland*, uten å vite hvem han var. Vi prøvde bukser. Jeg var svært tynn og buksen hang som et telt rundt meg. En annen soldat var fyldigere og strevde med å få på seg sine bukser. Vi så på hverandre – og tenkte det samme, men soldaten beklaget at han hadde lovet bort buksen til en annen. Derfor ble det aldri til at jeg byttet bukser med *Nordahl Grieg*, men du verden hvor fint vi hadde det sammen under gulltransporten, minnes *Erik Mæhlum*, som dengang var 27 år.

Trodde de skulle sydover

De 30 soldatene fikk hver hundre patroner og proviant for to dager, samt et enkelt ullteppe. – Da vi ble stilt opp trodde vi at vi skulle til *Skreia*, hvor vi hadde hørt at det var kamper. Selv ikke da vi sto på stasjonen forsto vi hva oppdraget gjaldt. Det ble sagt at det var ammunisjon i kassen på lastebilene. Da toget tøffet nordover ved fire-tiden om morgenen, trakk vi igrunnen et lettelens sukk over at det ikke bar sydover. Allerede ved *Hunder* kom det imidlertid en kar bort til meg og fortalte at det var gullet vi hadde med oss. Samtidig ga han streng beskjed om at vi ikke måtte si noe om det, forteller *Mæhlum*. Turen til *Otta* gikk greit. Der rullet gulltoget inn på et sidespor grytidlig om morgenen. Så snart det var dagslys, ville de tyske bombeflyene erfaringsmessig komme og transporten videre måtte vente til kvelden. Hvis flyene gikk til angrep på selve stasjonsområdet, kunne toget kjøres inn i tunnelen like ved. Fallskjermtroppene hadde overgitt seg, og det første tog som kom nordfra inn på stasjonen var fullt av briter, «territorials» som skulle sydover og møte tyskerne i det første oppgjør på landjorden i den annen verdenskrig. Britene holdt tommeltottene i været og var svært optimistiske, og optimismen smittet over på besetningen i det andre toget. *Nordahl Grieg* var over og snakket med britene, og kom oppglødd tilbake: – Nå er det ikke lenge før krigen er slutt! erklærte han, ifølge *Mæhlum*. *Mæhlum* minnes ellers at det senere på dagen kom ryggende et tog inn på stasjonsområdet, og ombord på det var det soldater som hadde kjempet mot de tyske fallskjermsoldatene. Brøtningen kjente etpar av dem. De var sterkt medtatt etter trefningene. – Dette var fælt, utbrøt en – de skjøt selv om de hadde heist hvitt flagg!

Haslund, Lund og Pettersen hadde i løpet av dagen et møte med statsrådene *Koht*, *Lie* og *Torp* samt stortingsrepresentantene *Støstad* og *Colbjørnsen* samt Oslos ordfører *Einar Gerhardsen* på Heggelund Pensjonat. Som de øvrige fra regjering og Storting ventet de på at jernbanelinjen nordover til Åndalsnes skulle bli klar. Lund leverte kontroll-listene sine til finansministeren og *Torp* konstaterte at antall kasser og kagger stemte. Under møtet på pensjonatet kom det telefonbeskjed til Lund om at de tre *Mjøsby*-avdelingene som nå var samlet i Lillehammer skulle evakueres på grunn av at tyskerne nærmet seg. Bestyrer *Skurdal* ville vite hvor de skulle reise, og etter konferanse med finansministeren ga *Lund Skurdal* beskjed om at evakueringen skulle skje til *Hundorp*. Regjeringen og hovedsetet for Norges Bank skulle til *Åndalsnes*, hvor brite-
ne hadde satt seg fast.

Ved åttetiden om kvelden ga *Haslund* signal til avgang, og gulltoget kom smertefritt fram til *Åndalsnes*. To av sjåførene, som hadde bragt gullet til *Lillehammer*, kjørte forøvrig foran toget gjennom hele dalen for å se om det var noe mistenkelig langs linjen eller på stasjonene. Det var det ikke, og på *Åndalsnes* lå en krysser klar til å bringe gullet over *Atlantehavet*.

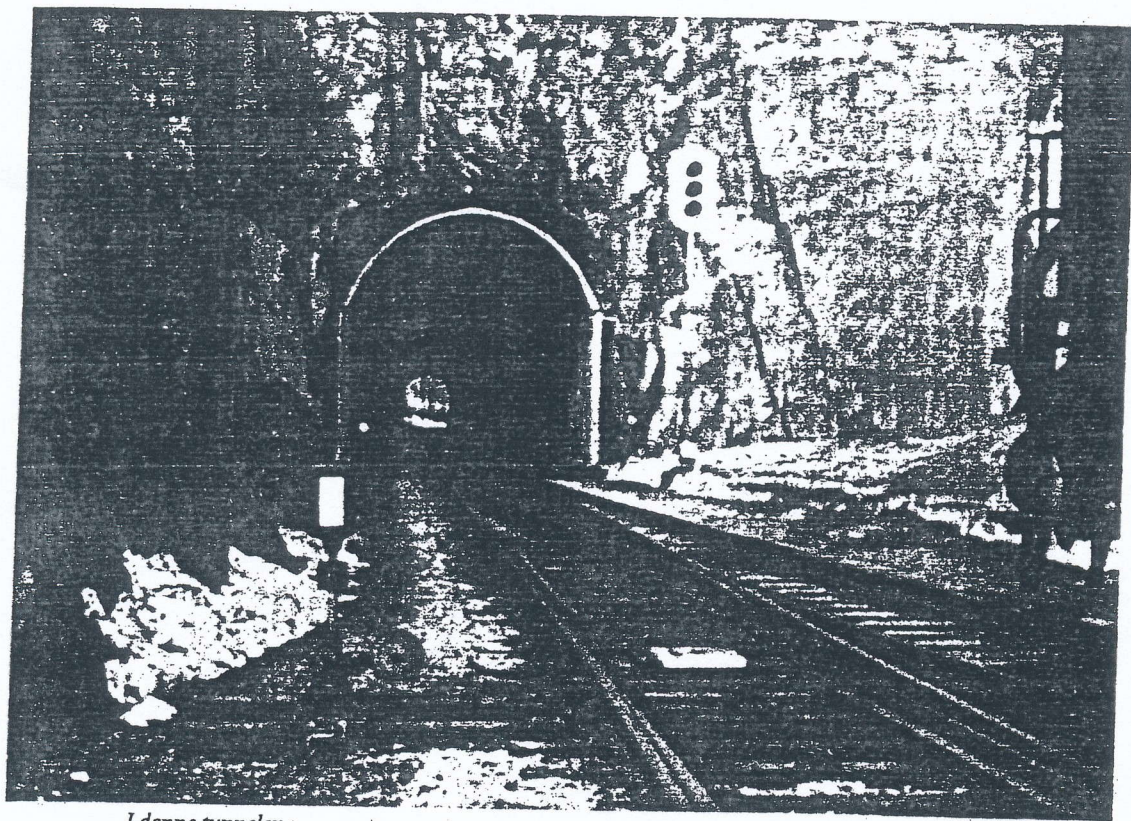
Bombing på Dombås

Toget kom fram ved 04.30-tiden om morgenen lørdag den 20. april. Kontorsjef *Lund* og bestyrer *Pettersen* gikk til sengs på *Grand Hotell*. Etter frokost gikk den første flyalarmen, og bombene begynte å falle, samtidig som de tre britiske krigsskipene på havna åpnet ild. – Vi hadde akkurat satt oss ved frokostbordet på stasjonen, da det kom en fryktelig smell. Det var en av destroyerne som skjøt over oss. Da vi kom ut, så vi at bombene rant ut av flyene, og vi kastet oss ned inntil noen lasteramper. Vinduene i toget vårt ble knust, men vi ble ikke truffet, forteller *Erik Mæhlum*. Heller ikke *Jul Pettersen* klarte å komme seg vekk fra stasjonsområdet. Han ble skadet, men en bombe falt like ved. *Lund* opplevde det første bombeangrepet i provisoriske tilfluktsrom. Etterpå tok *Haslund* de to lillehamringene med seg et stykke oppover dalen, hvor de fikk sove en stund og kjøpe mat før de om kvelden dro tilbake til *Åndalsnes*. En videre transport av gullet var det umulig å tenke på fo-

reløpig, og gulltoget ble den påfølgende natt kjørt tilbake til *Romsdalshorn* stasjon. *Haslund* fant ingen grunn til at *Lund* og *Pettersen* skulle være med transporten lenger. Han hadde fått flere hjelpere, blant andre *Einar Gerhardsen*. *Lillehammer* sto for tur til å falle i hendene på fienden, og de to bankfolkene ville være til stor nytte under evakueringen til *Hundorp*. *Lillehamringene* tok første tog til *Dombås*. Der gikk flyalarmen, og passasjerene styrtet mot tunnelen på *Raumabanen*. *Andreas Lund* var kommet noen få meter inn i tunnelen da den første bomben eksploderte midt foran åpningen. Han ble kastet over ende. Det føltes som om hodet skulle sprenges, og *Lund* trodde han var truffet. Røyken drev inne i tunnelen og den gjenlød av skrik og jammer. Da røyken letnet så *Lund* at mannen nærmest ham var drept, mens en annen var hardt såret. På den andre siden av skinnegangen sto en høy mann i kappe og vaklet til han segnet om. En ny bombe traff midt oppå tunnelen, så hele fjellet ristet, men den gjorde ingen skade. Like ved *Lund* lå en mann og ynket seg. Det var en av sjåførene som hadde kjørt foran toget. Han hadde fått sjokk. Sammen vaklet de tilbake til toget, som var så å si uskadd. Fire-fem av passasjerene var blitt drept da de løp til tunnelen. Før toget rakk å sette seg i bevegelse, gikk flyalarmen på ny, og nå løp de til tunnelen syd for stasjonen. Heldigvis var flyene nå bare ute på en rekognoseringsrunde. Togturen gikk smertefritt fram til *Fåberg*, og *Andreas Lund* tok med de to «sikrings-sjåførene» til *Bjørstad* gård, dit familien hadde evakuert. Det var tre slitne og uflidde karer fru *Lund* lukket opp for klokken halv to om natten.

For de to lillehamringene var gulltransportdramatikken over, men det var den slett ikke for *Erik Mæhlum*, de øvrige i vaktstyrken og mange andre. Mye dramatikk skulle de oppleve før de tok avskjed med gulltransporten på *Titvan* på *Sør-Frøya*. *Mæhlum* ble *Haslunds* sjåfør og var derfor stadig i begivenhetenes sentrum, men denne gulltransport-etappen må vi la ligge i denne forbindelse. *Haslund* sa til *Mæhlum*: – Du kan få være med til *England*, men vi har egentlig ikke plass til flere. *Mæhlum* svarte: – Jeg synes at jeg må hjem og gjøre våronna.

De to menn som gjorde sterkest inntrykk på ham under gulltransporten var naturlig nok *Fredrik Haslund* og *Nordahl Grieg*. *Mæhlum* kan

*I denne tunnelen
ved Dombås stasjon
ble flere drept og såret.*

*Nordahl Grieg
tar farvel med soldatvenner
på Nord-Frøya.
Til høyre
Erik Mæhlum
fra Brøttum.*

fullt ut underskrive hva Asbjørn Øksendal skriver i sin bok, nemlig at Haslund var som skapt til å lede transporten, stille og behersket, myndig og respektert. På sin enkle måte fikk han alle til å lystre. – Han var en hardhaus, konstaterer Mæhlum, som angrer på at han ikke besøkte gulltransportens leder etter krigen. Mæhlum minnes også Nordahl Grieg med glede og vemod. – Vi hadde mange interessante og artige samtaler. Dikteren var et stemningsmenneske, og fra den optimisme han følte ved møtet med britene på Otta stasjon var det et stort sprang til

den sinnstemning Grieg var i da jeg skiltes fra ham. Han var ikke bare skuffet, han hadde også mistet mange kilo fra vi traff hverandre første gang på Jørstadmoen. Også i ansiktet var han dradd og tynn, minnes brøtningen, som synes det er bortimot ubegripelig hvor mye han opplevde under gulltransporten, uten å lide noen overlast hverken psykisk eller fysisk.

Kilder:

Asbjørn Øksendal: «Gulltransporten».
Nordahl Grieg: «Flagget».
Samtale med Erik Mæhlum.

Tyskerne trodde gullet var i Faaberg Sparebank

Da tyskerne kom til Lillehammer, mente de av en eller annen grunn at Faaberg Sparebank var depot for Norges Bank, og søndag 28. april klokken ni fikk banksjef Kristian Bjørstad besøk hjemme på Fagstad. Han ble hentet av en tysk politibil og kjørt til Victoria Hotell. Bjørstad forteller følgende i Faaberg-boken:

«Her fikk jeg ordre om å vente i hallen, og ble sittende der i flere timer uten å høre noen verdens ting. Da kom de som hadde hentet meg, tilbake og sa de skulle kjøre meg hjem. Men ikke før var jeg kommet inn av døren på Fagstad før en ny tysk bil stanset utenfor. Der satt to mann foruten sjåføren, og jeg fikk ordre om å følge med.

I bilen begynte de straks å eksaminere meg om en oppbevaring Norges Bank skulle ha i Faaberg Sparebank. Jeg fikk det bestemte inntrykk at de mente det var selve gullbeholdningen, Norges Banks gullbeholdning som var deponert hos oss. Jeg benektet på det mest bestemte at Faaberg Sparebank hadde noen oppbevaring for Norges Bank i det hele. Men det hjalp jo ikke. Jeg ble kjørt direkte til banken, hvor jeg fikk ordre om å låse opp bokshvelvet, og dette åpnet jeg. Nå for-

langte de en plan over boksene. Den ene tysker, som hele tiden hadde lekt med en revolver, antok en truende holdning. Da jeg sa at det måtte være minst to funksjonærer ved åpning av bankens eget hvelv, fikk jeg ordre om å hente en til så åpningen kunne finne sted, og da de fulgte meg ut i bilen, gikk den ene og siktet på meg med løftet revolver. Vi kjørte til kontorsjef Iver Hersoug som heldigvis var hjemme. Tyskerne fikk han med, og hvelvet kunne åpnes.

Da det nå viste seg at Norges Bank virkelig hadde leid en boks hos oss, fikk jeg en kraftig overhaling fordi jeg hadde nektet at Faaberg Sparebank hadde noen oppbevaring derfra. Og slik tyskerne brølte mens de hele tiden fektet med sine revolvere, tror jeg nok hverken Hersoug eller jeg hadde noe stort håp om å komme levende fra dem. Ingen av oss forstod heller den gang så godt hva de brølte for. Så drevne var vi ikke i tysk at vi kunne følge med i alt de sa.

Tyskerne sendte så bud på en skapsprenger som på utrolig kort tid boret opp Norges Banks sikkerhetsboks. Der lå det et sett nøkler, ellers intet. Det var sikkert en stor skuffelse for tyskerne. De ble straks meget spakere og bad meg skrive en kvittering for at boksen var åpnet av de tys-

a jeg skiltes fra
han hadde også
verandre første
nsik' var han
en, som synes
mye han opp-
en å lide noen
isk.

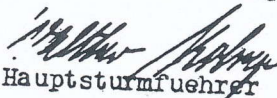
FAABERG SPAREBANK. LILLEHAMMER.

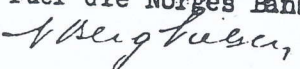
Telefoner:
Bankchefen 202
Ekspedisjonen 101

LILLEHAMMER den 28/4 1940

Vi gir herved Faaberg Sparebank kvittering for innholdet i boks
nr. 747 tilhørende Norges Banks Avdeling i Lillehammer, hvilken boks
er åpnet etter ordre av hr. inspektør Boksrud og De tyske Myndigheter.

Im Auftrage des Reichskommissars fuer die besetzten Gebiete
norwegischen

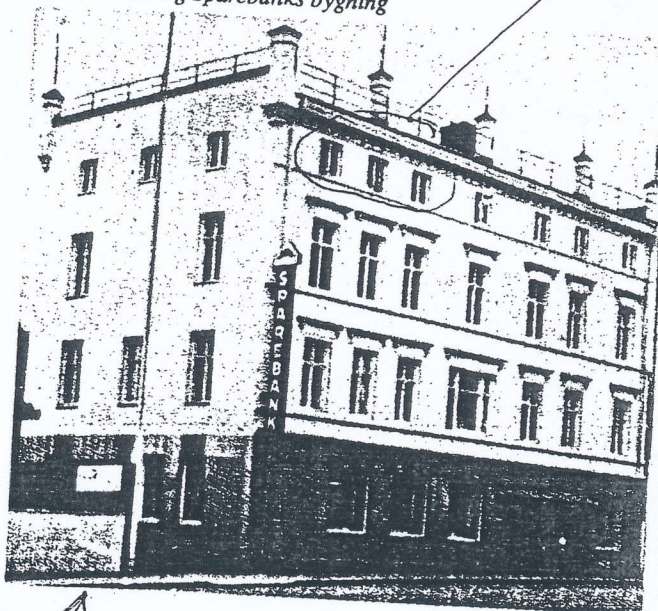
1.
Reichsbankoberinspektor
2.
SS Hauptsturmfuehrer

fuer die Norges Bank

1972-74 hadde
jeg kontor her

Banksjef Bjørstad fikk denne kvittering
etterat tyskerne hadde åpnet
Norges Banks boks ved egen skapsprenger.

Under: Faaberg Sparebanks bygning

ke myndigheter. Kvitteringen er undertegnet av
Reichsbankoberinspektor Otto Kaiser og S. S.
Hauptsturmführer W. Kolrup. Hersoug fikk nå
gå hjem, mens tyskerne kjørte meg til Norges
Bank. Der var det flere tyskere, og hvelvet var
åpnet. Også der hadde nok tyskerne møtt bare
skuffelser. Det lå noen makulerte pengesedler i
ene hjørnet, ellers var hvelvet tomt. Etter at det
sett nøkler som var funnet i Faaberg Sparebank,
viste seg å være maken til nøkler tyskerne allere-
de var i besittelse av, ble det gitt ordre til å kjøre
meg hjem. Jeg var vel fornøyd med å komme
hjem. Klokken var 21, og jeg hadde ikke fått
hverken mat eller drikke siden klokken var 9 om
formiddagen.

Norges Banks gullbeholdning hadde riktig
nok vært i Lillehammer etter den var ført vekk
fra Oslo. Men den var bragt videre før tyskerne
kom.»

09 av plass for nybygget der vi har kontorene i dag.

↑ bygget ble nevnt for 12-13 år siden
29